

G. István László

Védtelen

1.

Álmomban perbe fogták a Napot. Két felhő közül nézett ki épp, fénypásmáit szégyentelenül szétszórta a házak üvegtábláin, néhány nyaláb a gyanútlanul égre tekintő szemüvegeken is széttörött. Előítéletes, így szólt a vád, meg nem kérdőjelezett igazságokat hirdet, úgy süt, hogy fénye másokat sért, a meg nem kérdezettek, a mellőzöttek érdekét figyelembe sem veszi. Sütni annyiféleképp lehet. Két kosztümös ügyvédnő, mentolleheletük frissessége hajuk körül a szerepátrendezések jogosságának glóriáját rajzolta ki, már adta is be a keresetet. Nem lesz a Napnak sok esélye.

2.

Álmomban én lettem volna az ügyvéd, eleve elveszett, aktáim között ügyetlenkedő. Nézzék ezt a fényképet: családfő, szerettei között. Úgy irányít, hogy gondoskodása belülről fűti át az elkülönülni vágyók testét. Maguk lehetnek, mégis mindenki a helyén, szerepüket tudva, összefüggenek. És láttam, hogy a fényképen a családfő szemüvege az orrhídnál, mint a kőzetlemezek közti táguló rés, észrevétlen lassúsággal kettéesik, a szemüveg két szára pedig kilazul a csavarnál, még utánakap, de a szárok, mint két senkihez se tartozó láb, kalimpálnak az üres ég és az üres föld között. Az arcon a két szem még a ránéző szemébe néz, egyenesen és eltökélt biztonsággal, de, mindenki követheti, látja, mintha szilánk került volna a szemhéj alá, magára hagyottan hunyorog.

Térdepelve

Kukoricán vagy oltár előtt. A hideg templomkövön, nem volt hely a padok fagerendáján térdre esni, a térd, a láb könyöke, nem könyököl ki magának helyet, a térdet mindig a tér térdelteti le, kinek mutassa, talán a hideg csúszástól lehorzsolódott róla az áhítat. Jól esett volna a homlokot is a kőre le, hogy belélegezze a földet, amivé lesz, amiből lett, a térd önállóbb, mint a láb, nem tart sehová, de az alárogásban fölény a vágy, hogy ne lehessen hinni semmi másban, csak a folytonos és önkéntelen, elrendelt odaadásban. A térd stigma, két kalácsa sosem lehet kenyér, azt kínálja, amit enni senki se kér. Amikor megláttam, térdre rogytam. Megbélyegzett a gyűrődés, a felvörösödő ráncok titkos telepe, hiába simítom utána le, marad valami gyűrött bizonyosság, a kényszerhelyzetben, amikor szigorú mutatóujjával a sarkot jelölte ki, hogy térdeljek ott, a kukoricán, negyven napig, és higgyem azt, hogy a fájdalmat én akartam, csakis én.

Felhőre várva

Kiszélesedik az óceán, mint a csecsemő tekintete. Félnek a földrészek, mintha zátonyokat tolnának kétfelé. Sokan vagyunk, toporgunk a partokon. Az üres ég a víznek a tükre. Ha csecsemő néz bele, nem látja arcát.